

Kære dagbog

Min hverdag er meget anderledes nu, da jeg ikke kan komme i skole. Alle mine skoleopgaver laves hjemmefra, og hvis vi laver gruppearbejde, så foregår det over telefonsamtaler. Før nedlukningen gik jeg til billedkunst to gange om ugen. Nu får vi stillet opgaver over snapchat. Det er dejligt, at vi stadig får opgaver, men det ville være endnu bedre at se mine venner, og at tegne sammen med dem. Jeg savner dem en hel del. Jeg håber inderligt, at vi snart kan komme tilbage i skole. Det er begyndt at være kedeligt, når man bare sidder hjemme og går i selvsving.

Jeg går i 9. klasse, så både eksamener og sidste skoledag er aflyst. Det har jeg lidt blandede følelser omkring. Det er dejligt ikke at have eksamenspres, men jeg tror, at prøverne ville være gode, for de ville være en slags træning til gymnasiet. Det er også ret sørgeligt ikke at få en sidste skoledags fest, for det har jeg set frem til, siden jeg startede i skole. Når det er sagt, så skal man huske på, at de regler der bliver lavet, bliver lavet af en grund. Derfor sætter jeg ikke spørgsmålstejn ved det.

På det seneste har jeg tænkt en del på min bedstefar. Han har været syg i flere år nu, men for en uge siden fik vi de dårlige nyheder: Han har kræft i halsen. Hans læge kunne ikke sige med sikkerhed, hvor længe han har tilbage, men det er omkring 3 måneder. De nyheder fik han på sin fødselsdag, hvilket gør det om muligt endnu værre. To dage efter tog min mor, min bror og jeg hjem til ham. Vi gik ikke ind, og vi åbnede ikke engang vinduerne, og vi tog afstand. Vi sang fødselsdagssang for ham, og vi gjorde vores bedste for at fejre ham på trods af omstændighederne. Det var måske den sidste gang, jeg nogensinde vil se ham. Min bedstefar vil ikke kunne overleve covid19, hvis han fik det. Jeg ved ikke, om jeg nogensinde vil kunne give min bedstefar, det kram han fortjener. Jeg elsker den mand. Jeg får tårer i øjnene, når jeg skriver det her, og jeg får tårer i øjnene, når jeg tænker på at hvis covid19 ikke fandtes, så ville jeg kunne se ham og snakke med ham. Sådan rigtigt.

Mit højeste ønske er at se min bedstefar igen. I virkeligheden ønsker jeg vel, at han ville overleve alt det her, men jeg er klar over, at det ikke er en mulighed. Så mit højeste ønske er at se ham igen, for jeg kan forestille mig, hvor forfærdeligt det må være for ham. Han er "fanget" i sit eget hus velvidende, at han måske aldrig vil se sin familie igen. Det der gør mig mest bange i disse tider er tanken om, at han skal dø. Det er på tidspunkter som disse, at jeg ville ønske, at jeg troede på Gud. Hvis jeg troede inderligt på, at han ville ende i himlen, så ville det måske være lettere på en eller anden måde. Men jeg ved ikke, hvor man ender, når man ikke lever i denne verden længere. For man kan være det bedste og rareste menneske på planeten, men vi kan aldrig være sikre på om den person kommer himlen, for vi vil aldrig være sikre på om himlen er virkelig.